

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma, Sive Avrea Armilla Bartholomæi Fvmi Placentini,
ordinis Prædicatorum, ac hæreticæ prauitatis Inquisitoris**

Fumo, Bartolomeo

Antverpiae, 1570

Literae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30427

sunt reprobatae tanquam falsae, & hereticæ 24. quæstio. 1. c. pen. & d. 15. c. sancta Romana. de sum. trinit. & fid. cath. c. damnamus. Quædam reprobantur tanquam apocrypha, in d. c. sancta Romana. Quædam sunt approbata, in d. capit. sancta Romana. quæ omnia prædicta non adduco. Qui vult ea in singulari videre, legat diligenter. lex. q. 1. 2. vsque ad 14. parum enim ad confessores spectant.

L I B E L L V S. Primò consuetudine contraria suprà, Consuetudo. §. secundo. Secundo, per non usum, vt colligitur ex Panormitan in capitu. Ioannes. de cleri. coniu. Si non usus habet in se actum tacitum contra iuris dispositionem, inducit consuetudinem derogantem legi. Tertio, per constitutionem posteriorem contrariam, licet non faciat mentionem de priore, secundum Panormitan in cap. cum accessissent & ca. 1. de cognat. spiri. nisi habeat clausulam derogatoriam ad secundam, quo casu, opus esset facere mentionem de prima, in cap. nonnulli. de rescri. Quidam dicunt quod non oportet facere talem mentionem de prima, quia princeps præsumitur omnia scire, & velle reuocare primam. Et Archid. Flo. dicit simpliciter, quod posterior constitutio tollit priorem, etiam si de ea non fiat mentio, nisi prior sit rescriptum. c. cæterum. de rescrip. vel priuilegiu, vt not. gloss. in can. quoniam. dist. 28. vel nisi sit consuetudo, quia non tollitur per sequentem, nisi fiat mentio de ea. ca. licet de constit. lib. 6. Multæ sunt constitutiones imperatoriar, quæ cum sint iniustæ, obligare in conscientia non possunt, de quibus Sil. ver. lex. q. 10. §.

LIBELLVS.

Libellus famosus, quo quis schedulam scribit continentem crimen, vel infamiam, aut iniuriam alicuius, & proijcit, vel appedit in publicum, vt quis infametur ex se peccatum mortale est, quia contra bonum notabile, proximi videlicet famam: nisi forte ex imperfectione actus. Et pertinet ad detractionem, si est occultum non

scribentis: ad contumeliam vero si sit manifestum. Per legem autem contra tales statuta, est magna poena. c. si quis famosum. §. q. 1. & secundum canones, talis debet flagellari, & excommunicari. §. q. 1. c. qui in alterius. In foro penitentiali tenetur talis ad restitutionem famæ, suprà, Detractio. §. 4. Restitutio §. 41.

LITERÆ.

L I T E R As alterius signatas aperiunt sine licentia mittentis, vel eius ad quem mittuntur, vel sine auctoritate publica, vel rati habitatione peccatum mortale est ex genere suo, ad iniustam curiositatem pertinens: maxime quando fit animo iniuriandi, vel infamandi, vel damnificandi proximum in rebus, aut in fama notabiliter. Potest etiam esse veniale, quando non adest mala intentio, nec est periculum de damno notabili corporali, vel spiritali. Si autem ex causa rationabili aperiuntur, vt propter productiones, vel vt faciant prælati, & superiores erga subditos, & partes erga filios & filias, & mariti erga uxores, non peccant, quia iure suo vtuntur, nisi forte mala intentione hoc facerent suprà, Falsarius. §. 4. Sed si ad cauendum malum fiat, peccatum non est.

L I T E R As si sunt generales, vt cū dicitur, presentium latori adhibeas. dem, secundum Panor. in c. fraternitatis: de cleri. non resid. non derogant scribenti, nec lator per hoc potest aliquid intentare in præiudicium scribentis, quia potius sunt literæ commendatitiæ. Si verò aliquid addetur, (vt puta) detis quod perit sub periculo meo, vel fide mea, & huiusmodi, secus esset, vel nisi dolose dederit illi literas, quia tunc tenetur. ar. l. quod venditio. ff. de dol. Quando verò literæ sunt magis speciales, vt cū dicitur, tali, qui de me meo est informatus, fidem adhibeatis plenam: tunc tenetur scribens, & ille, cui scribitur, agere contra eum: non tamē debet ei credere in aliquo, quod ei approprietur. Facit l. si verò remunerandi. ff. mand. De hoc vide Panormitanum in d. c.

d.c. fraternitati. & Bart. in l. Lucius ff. de fideiussoribus.

LITIGIVM.

LITIGIVM quo quis se omnibus opponit verbo, vel motu, quibus molestus facit, intendens proximum confundere, vel contemptibilem, aut despectum reddere, mortale est, contra charitatem proximi, alias veniale, contra virtutem affabilitatis. ex Caietan. in summa ibi. Proprie autem in verbis litigium consistit.

LITIGARE in iudicio, secundum Th. i. Cor. 6. quatuor modis peccatum est. Primo, ex irrationabili causa, puta ex avaritia vel odio. Secundo, ex modo litigandi, ut non loquendo cum adversario, & ut inimicus se habendo. Tercio, fraudulentem, & perversem procedendo cum cautelis, & alijs, ut fieri solet inter malignos. Quarto, quando ex hoc sequitur scandalum, ut si dives pauperem impotentem nimis atterat, cui donare deberet, vel fortunam pinguiorem expectare. Communiter enim hæc sunt mortalia, contra charitatem proximi. Si autem de re modica sit sine iniurijs, & scandalo, mortale non erit.

LITIGANS, & sciens causam esse iniustam, quam defendit, in principio, vel in processu, & non desistens, tenetur adversari parti de damno. argum. in cap. dominus. de secund. nupt. De ordine litis iudicialis, vide Sil. versiculo, lis. Quomodo autem peccatur per advocatos in litibus, dictum est supra, verbo, Advocare, circa medium.

LIVELLVM, quod idem est quod emphyteosis: supra, Emphyteosis, per totum.

LOCATIO.

LOCATIO importat concessionem factam personæ, vel rei ad usum, cõventa mercede in pecunia numerata: & si aliud daretur, nõ esset locatio, sed contractus innominatus. Conductio verò est personæ, vel rei ad usum exceptio interveniendi pecuniaria mercedis: ita quod conductor est, qui solvit pensionem: locator au-

tem, qui dat ad usum modo dicto. §. si quis. ff. de posuit. l. i. Si verò conductio sit respectu operis, est econverso. Nam qui ponit operas est locator, & qui solvit est conductor. ff. eod. titul. Item quæritur. §. i. Et si est conductor rei urbanæ, dicitur inquilinus, rusticæ verò colonus.

OMNIA quæ vendi possunt, possunt etiam locari, exceptis servitutibus prædialibus, ut iter, actus, via &c. quæ locari non possunt. gloss. & text. in l. locare. ff. loca.

SERVITUDES personales, quæ sunt usus fructus, bene possunt locari. l. arboribus. ff. de usufruct. sed non servitus usus. Insit. de usu. & habitat. §. minus.

RES venialis locari nõ potest æstimata periculo conducentis, quod ad perditionem, & deteriorationem, sed videtur fieri in fraudem usurarum, quia res æstimata intercedit loco pecuniæ. l. si verò. ff. solu. matrimo. nec est vera locatio, quia locator rem suo periculo tradit. Locati possunt fructus decimarum ad annum censum laicis, secundum Panor. in c. etiam de loca. & condu.

PRÆLATVS potest locare fructus rei ecclesiasticæ ad parvum tempus, quod est infra decennium. secundum gloss. in clemen. i. de reb. eccl. non alie. & si obijciatur, quod Paulina determinat tempus triennij. Respondent quidam, quod illa non est in usu, vel quod fuit revocata per Sixtum: secundum aliquos: vel quia dicitur ibi, præterquam in casibus à iure permisis, & sic quod est secundum ius, erit secundum Paulinam, & quia secundum ius est spatium novem, quod dicitur parvum, secundum Doct. ideo videtur, quod possit fieri locatio per novennium, nõ obstante d. Paulina. Si quis tamen bene consideret verba Paulinæ, clare videbit, quod huiusmodi locatio fieri non potest. Si illa sit acceptata, quod mihi est dubium, an univèrsaliter. Vide supra, Excommunicatio 62.

NON licet locare operas suas clericis pro divinis officiis dicendis, alias esset